

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV KADENCJA**

Warszawa, dnia 8 czerwca 2001 r.

Druk nr 652

**MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**Pani
Alicja GRZEŚKOWIAK
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Zgodnie z art. 121 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej mam zaszczyt przekazać Pani Marszałek do rozpatrzenia przez Senat uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na 110. posiedzeniu w dniu 7 czerwca 2001 r. ustawę o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny.

Z poważaniem

(-) Maciej Płażyński

USTAWA
z dnia 7 czerwca 2001 r.

o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny

Art. 1.

Ustawa określa zasady ustalania i realizacji świadczenia dla cywilnych ofiar wojny.

Art. 2.

Cywilnymi ofiarami wojny w rozumieniu ustawy są obywatele polscy, posiadający stałe miejsce zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej, którzy doznali naruszenia sprawności organizmu powodującego całkowitą i trwałą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji:

- 1) na skutek działań wojennych w latach 1939-1947, nie wchodząc w skład formacji wojskowych, zmilitaryzowanych służb państwowych i ruchu oporu,
- 2) na skutek eksplozji niewybuchów pozostałych z okresu wojny 1939-1945, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zdarzenie naruszające sprawność organizmu miało miejsce nie później niż do dnia 15 listopada 1956 r., zaś całkowita i trwała niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji została stwierdzona w ciągu 5 lat od dnia zdarzenia.

Art. 3.

1. Cywilnym ofiarom wojny przysługuje świadczenie pieniężne określone w ustawie.
2. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, jest samoistne.
3. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, wynosi miesięcznie 50% kwoty najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, obowiązującej w dniu wejścia w życie ustawy.
4. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, jest waloryzowane na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 4.

Świadczenie, o którym mowa w art. 3 i koszty jego obsługi finansowane jest z budżetu państwa.

Art. 5.

1. Prawo do świadczenia pieniężnego ustalają i świadczenie wypłacają właściwe do spraw rent organy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.
2. Świadczenie pieniężne wypłacane jest:
 - 1) wraz z emeryturą lub rentą - osobie pobierającej emeryturę lub rentę,

- 2) kwartalnie, w trzecim miesiącu kwartału - osobie mającej ustalone prawo do emerytury lub renty, której wypłata została zawieszona,
 - 3) kwartalnie, w trzecim miesiącu kwartału - osobie nie mającej ustalonego prawa do emerytury lub renty albo osobie pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych.
3. Świadczenie pieniężne jest wypłacane osobie uprawnionej, mającej stałe miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 6.

1. Świadczenie przyznaje się na udokumentowany wniosek osoby uprawnionej.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać dokumentację medyczną z okresu zdarzenia, o którym mowa w art. 2, potwierdzającą zaistnienie tego zdarzenia oraz inne dowody, potwierdzające związek przyczynowy tego zdarzenia z powstałą całkowitą i trwałą niezdolnością do pracy i samodzielnej egzystencji.
3. O całkowitej i trwałej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji, dacie jej powstania oraz związku przyczynowym ze zdarzeniem, o którym mowa w art. 2, orzeka lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 7.

1. Prawo do świadczenia ustala organ rentowy w formie decyzji.
2. Od decyzji organu rentowego przysługują osobie uprawnionej środki odwoławcze przewidziane dla emerytur i rent w odrębnych przepisach.

Art. 8.

W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 9.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
